

Posudek vedoucího bakalářské práce

Lucie Šafírová: Celoživotní vzdělávání a jeho vliv na společenský status jedince

Název předkládané práce avizuje téma, které si z řady důvodů zaslouhuje pozornost. Proto vzbuzuje nemalou zvědavost a také očekávání, jak bude ústřední problém uchopen. Lze konstatovat, že k předmětu práce existuje množství pramenů, jež je však možné využít pouze dílčím způsobem, a s nimiž je proto nutné dále samostatně a tvořivě pracovat. Podle mého názoru byl vytýčený (jistě dosti náročný) úkol zpracován způsobem sice akceptovatelným, ale rozhodně ne zdařilým. Na úrovni práce se rozhodně negativně podepsal spěch, s nímž dílo vznikalo – odráží se nejenom v redakční práci, ale také na jazykové úrovni. Některé pasáže práce jsou evidentně konstruovány pomocí „horké jehly“ a totéž je bez většího přehánění možné říci o celém textu.

Svůj komentář k bakalářské práci L. Šafírové pojmám převážně jako kritiku zaměřenou jednak na konceptualizaci tématu, jednak na formální nedostatky, kterých se bohužel vyskytuje řada.

Klást si otázku, zda existuje nějaký vztah mezi (celoživotním) vzděláváním a sociálním statutem (s. 5), je zřejmě zbytečné „objevování Ameriky“, pokud si mohu dovolit takový vulgarizující přírůstek. Následující citát (s. 5) je těžko něčím více než banalitou či trivialitou. „Domnívám se, že pojem celoživotního vzdělávání je v současné době velice aktuální, zároveň je pro mě jako studentku oboru andragogiky a personálního řízení velmi podnětný a zajímavý...“ Stejně je to v případě věty „Max Weber je jedním z významných představitelů sociologie.“ ze s. 14.

Definice sociálního statusu přes životní styl (s. 7) je jistě nedostatečná. Podobně je charakteristika třídy pomocí Giddense (s. 11) příliš kusá. První kapitola sice věcně přibližuje různé zásadní tematizace sociální stratifikace v sociologii, bohužel se tak neděje s ohledem na fenomén celoživotního vzdělávání (pokud snad ano, tak jen zcela implicitně). Kapitola 1.2.7 není podle mého názoru v celku 1. kapitoly příliš dobře zakomponována. Jinak dosti stručná kapitola 2 svým nadpisem naznačuje více, než je následně schopna nabídnout. Kapitola se zaměřuje na českou minulost i současnost, přestože to její název nenaznačuje. Nabízí určitý přehled dějin vzdělání v Čechách, a to (opět) spíše všeobecně než s ohledem na sociální stratifikaci a její proměny. Úsek věnovaný současnosti přináší informace k podobě české vzdělávací soustavy a uvádí např. také analytické dokumenty k příslušné problematice; ty končí rokem 2005.

Některé odkazované publikace chybějí v Soupisu bibliografických citací (Giddens ze s. 7 a 15; Marx ze s. 13). Citáty ze s. 8 a 9 nejsou doprovozeny odkazem na příslušnou stranu. Strana 8 zmiňuje Jandourkův úvod do sociologie. Řada míst vykazuje chyby v interpunkci (s. 7, 15, 21, 23, 30). Citát na s. 48 není ohraničen uvozovkami.

Jen na okraj uvádím následující výtky: Za číslicemi označujícími pořadí hlavních kapitol se objevují tečky. Místa jsou odkazované publikace uvedeny se špatnou datací (Harrington ze s. 17, Šanderová ze s. 21, Havlík ze s. 51). Nadpis podkapitoly 1.2 není podtržen. Šafr je v Soupisu bibliografických citací mylně uveden jako Jan. Ne všechny položky Soupisu jsou od ostatních odděleny volným řádkem. Práce s odbornou literaturou jinak odpovídá stanoveným požadavkům, je korektní. Soupis bibliografických citací uvádí dostatečné množství kvalitních publikací, 3 z nich jsou cizojazyčné.

Mám-li shrnout své hodnocení, konstatuji, že by zvolené téma šlo pojednat uceleněji, s daleko větším respektem k názvu práce (tzn. více se zaměřit na vztah vzdělání a příjmů, prestiže či životního stylu apod.). Že by toho byla autorka schopna, dokazuje relativně zdařilá kapitola 4.

Doporučuji k obhajobě.

1. 9. 2009

PhDr. Martin Kopecký, Ph.D.

náleží: 3